

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 12426/2022
06.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ког заступа пуномоћник Зоран Јовичић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., коју заступа пуномоћник Драган Томићевић, адвокат из ..., ради вршења родитељског права по тужби и противтужби, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 656/21 од 08.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 06.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 656/21 од 08.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци П2 398/17 од 04.06.2019. године, самостално вршење родитељског права над малолетним ВВ, рођеним ... године, поверено је оцу АА из ... и одређено је да ће дете живети на адреси оца. Уређен је начин контактирања мал. детета са мајком тако што ће га мајка узимати од оца сваки други викенд у месецу од петка од 18,00 часова па до недеље до 18,00 часова, сваки други државни и верски празник, сваки други рођендан детета, половину летњег и половину зимског распуста, као и на дан породичне славе мајке. Тужена је обавезана да на име издржавања свог малолетног детета плаћа законском заступнику – тужиоцу 7.000,00 динара месечно и то сваког 01. до 05. у месецу за текући месец почев од 30.10.2017. године па све док за то постоје законски разлози или док се ова одлука не измени. Одбијен је противтужбени захтев противтужиље да над заједничким малолетеним сином мајка врши самостално родитељско право и да дете живи на адреси мајке. Одбијен је противтужбени захтев тужиље да се тужилац обавезе да по основу свог доприноса за издржавање малолетног детета плаћа 1/3 зараде месечно, као и да суд одреди начин контактирања малолетног детета са оцем. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 656/21 од 08.12.2021. године одбијене су жалбе тужене и потврђена првостепена пресуда Основног суда у Великој

Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци П2 398/17 од 04.06.2019. године. Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка учињених пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану другостепену пресуду у границама ревизијских навода, у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужене неоснована.

У поступку доношења другостепене пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Другостепена пресуда није захваћена ни битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се неосновано указује ревизијом тужене.

Према утврђеном чињеничном стању, ванбрачна заједница парничних странака трајала је од 2008. до 2014. године. Парничне странке имају децу из ранијих заједница, тужилац два малолетна сина, а тужена једног малолетног сина. Тужиочеви синови живе са њим у заједници, док син тужене живи са њеном мајком. По престанку ванбрачне заједнице са тужиоцем, тужена је са малолетним ВВ најпре живела као подстанар, а након тога се преселила у очеву кућу у ..., у којој не плаћа нити закупнину нити трошкове становања. Дете је често остајало без њеног надзора, услед чега је туженој 15.12.2017. године изречена привремена мера и дете је привремено предато оцу на старање. Центар за социјални рад дао је своје стручно мишљење да тужена испољава нестално и немарно понашање према детету, да опструира дијагностички стручни поступак и испољава отпор и непријатељски став према стручним сарадницима надлежног Центра за социјални рад. Утврђено је да је отац подобан за бригу о детету јер живи у стабилним условима и увек је доступан детету за све његове потребе. Код детета преовладава жеља да живи са оцем и браћом по оцу. Отац је запослен у „...“ и остварује месечну зараду у износу од 30.000,00 до 40.000,00 динара и на име дечјег додатка износ од 7.000,00 динара месечно. Тужена није запослена, али је ... „...“, у ком зарађује месечну зараду од 30.000,00 до 40.000,00 динара, а бави се и сезонским пословима којима остварује незнатан додатни приход. Утврђене су потребе малолетног ВВ. Процењено је да је месечно издржавање у износу од 7.000,00 динара адекватан допринос мајке у задовољавању егзистенцијалних потреба детета.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су заузели становиште да је у најбољем интересу детета да се оцу повери самостално вршење родитељског права. Начин одржавања личних односа мал. детета са мајком уређен је у складу са одредбом члана 61. Породичног закона, а висина месечног издржавања од стране мајке одмерена је у складу са одредбама члана 154, 160, 161. и 162. Породичног закона.

Врховни касациони суд је становишта да су нижестепене одлуке донете правилном применом материјалног права на утврђено чињенично стање.

При доношењу одлуке о томе коме ће се поверити вршење родитељског права суд је дужан да се руководи најбољим интересом детета, у складу са одредбом члана 266. став 1. Породичног закона. У току поступка је утврђено да отац својим понашањем омогућава добро васпитање детета и пружа му стабилне услове за живот, као и да уме да препозна потребе детета и одговори на исте. Стога је правилан закључак нижестепених судова да је у најбољем интересу детета да отац самостално врши родитељско право. Истовремено је утврђено да мајка, овде тужена, испољава нестално и на махове немарно понашање према детету, због чега је привременом мером од 15.12.2017. године дете било привремено предато оцу на старање. Утврђено је да мајка недовољно сарађује са оцем поводом бриге о детету, те да опструише стручни поступак Центра за социјални рад. Наведено говори у прилог закључку да је у интересу правилног психо-физичког и социјално-емоционалног развоја детета најцелисходније да се оцу повери самостално вршење родитељског права. Начин одржавања личних односа тужене са малолетним дететом одређен је у складу са одредбом члана 61. Породичног закона, на начин којим се не угрожава ритам живота детета. Нижестепени судови су ценили потребе малолетног детета као повериоца издржавања и могућности тужене као дужника издржавања и утврдили да је месечни износ од 7.000,00 динара адекватан допринос мајке остваривању егзистенцијалних потреба малолетног детета.

Ревизијом тужене оспорава се материјалноправни закључак нижестепених судова да је у најбољем интересу детета да се оцу повери самостално вршење родитељског права. Тужена оспорава налаз органа старатељства, указујући да је дат паушално и без навођења аргумената у прилог оцу.

Врховни касациони суд налази да су изнети ревизијски наводи тужене неосновани. У току поступка је на основу налаза и стручног мишљења органа старатељства, које је суд дужан да прибави у складу са одредбом члана 270. Породичног закона, утврђено да отац препознаје потребе малолетног детета и да одговара на исте, као и да пружа детету добар модел васпитања и стабилне услове живота. С друге стране, утврђено је да је тужена у претходном периоду испољила нестално понашање према детету, да недовољно сарађује са оцем око бриге о детету и да испољава отпор и непријатељски став према стручним сарадницима надлежног Центра за социјални рад. У поступку по ревизији не може се оспоравати оцена изведених доказа па те ревизијске наводе Врховни касациони суд није посебно ценио.

На темељу изнетих разлога, одлучено је као у изреци, применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић